

Баща и синъ

Новата 1937 година, която сега настъпва, ще бѣде малко по-добра отъ тази, която изтече. Годината 1936 представляше единъ разточителенъ синъ, който направи много дългове. Сега иде бащата да изплати дълговетѣ на своя синъ.

Две нѣща опредѣлятъ живота: деньтъ и нощта. Тѣ се образуватъ отъ движението на земята около нейната ось. Отъ движението на земята около слънцето пъкъ се образуватъ годишнитѣ времена. Понеже земята има дъщеря — луната, отъ движението ѝ около земята се образуватъ седмицитѣ и месецитѣ. Най-малката мѣрка на живота е деньтъ, който се опредѣля отъ движението на земята около своята ось. Както при движението на земята около осъта ѝ се образуватъ день и нощъ, така и въ живота на човѣка настъпватъ радости и скърби, разположения и неразположения на духа. Какво показва това? — Това показва, че човѣкъ има своя собствена земя, която се върти около осъта си. Движението на земята около слънцето представя духовния животъ на човѣка. Значи, както видимата земя се движи около слънцето, така и земята на човѣка се движи около едно невидимо, духовно слънце. Седмицитѣ и месецитѣ опредѣлятъ възгледитѣ на хората. Дветѣ седмици на месеца представятъ възходещитѣ фази на луната — новолуние и пълнолуние. Другитѣ две седмици представятъ изпразване на луната — низходещитѣ ѝ фази.

И тъй, всѣка година носи нѣщо въ себе си. Както земята се движи около слънцето и образува годишнитѣ времена, така и човѣшката душа се движи около Бога и образува духовни годишни времена. И човѣкъ има своя луна, която се движи около земята, като образува седмици и месеци; той има и своя земя, която, при движението си около своята ось, образува день и нощъ, а при движението си около слънцето — годишнитѣ времена. Оттукъ вадимъ заключението: въ каквата система живѣе човѣкъ, такива сж ѝ възгледитѣ му за живота.

Тази вечеръ всички хора, всички народи посрѣщатъ новата година по различенъ начинъ, споредъ обичаитѣ и традициитѣ си. Има единъ

анекдотъ, въ който се разказва, какъ единъ японецъ, отъ високо произхождение, посрещналъ една нова година. Той дължалъ голѣма сума на единъ богатъ търговецъ. Тѣй както вървѣли работитѣ му, длъжникътъ не виждалъ никакъвъ изходъ да се улесни по нѣкакъвъ начинъ и да изплати дълга си. Затова, въ надвечерието на новата година, той отишълъ при своя кредиторъ, богатъ японски търговецъ, и му казалъ: Господине, дойдохъ да ви се извиня, че и тази година не мога да изплатя дълга си. Това е срамъ, безчестие, което не мога да понеса. Азъ съмъ отчаянъ отъ себе си, отъ положението, въ което се намирамъ, и решихъ да туря край на живота си. Дойдохъ предъ тебе да направя „хара-кири“ (разпаряне на корема съ ножъ). Не искамъ вече да живѣя, да те лъжа. Веднѣжъ обещахъ, че ще изплатя дълга си, но не можахъ. Втори пѣтъ не искамъ да обещавамъ и да не изпълня обещанието си. — Не, не бързай, господине. Ти си добъръ, благороденъ и честенъ човѣкъ, нѣма защо да се самоубивашъ. Ето, азъ скжсвамъ полицата ти предъ тебе. Бѣди свободенъ, не мисли за дълга си къмъ мене. Считай, че всичко си ми платилъ. Остани да живѣешъ, да изпълнишъ предназначението си на земята като човѣкъ. Седни да приемъ по единъ чай. — Много благодаря, господине, за великодушното отношение къмъ мене. Радвамъ се, че ме освобождавашъ, но не мога да остана повече тукъ, защото бърза работа ме чака. — Каква работа може да има единъ човѣкъ, който преди половинъ часъ бѣше решилъ да се самоубие? — Требва да отида още при шесть души, на които дължа голѣми суми, и предъ тѣхъ да направя „хара-кири“.

Както виждате, уменъ билъ този японецъ. Той използувалъ единъ благоприятенъ моментъ — настѣпването на новата година, въ който да посети своитѣ кредитори и да получи отъ тѣхъ прощаване на дълговетѣ си. Всички негови кредитори скжсали полицитѣ му, и той посрещналъ новата година безъ никакви дългове. Добре е човѣкъ да посрѣща новата година безъ дългове.

Сега на васъ не ви препорѣчвамъ да правите „хара-кири“, за да се заличатъ дълговетѣ ви, но вие трѣбва да учите. Отъ васъ се иска учене и работа. Като ученици, вие сте забравили пѣтя, който ви предстои да

минавате. Затова, вземете книгата „Пътят на ученика" и добре я проучете. През цялата година работете върху нея. Приложете всички правила и принципи от нея във живота си. Каквито противоречия и да срещнете, вие ще можете да ги разрешите.

Като е дошъл на земята, човекът се запитва, каква е целта на неговото идване. За каквото и да е дошъл, човекът първо трябва да яде. Дали ще работи нещо, дали ще учи, дали ще се моли, той непременно трябва да яде. Ако запитате учения, защо е дошъл човекът на земята, той ще каже, че човекът е дошъл, за да учи. Религиозният ще каже, че човекът е дошъл, за да се моли. Според нас, обаче, за каквото и да е дошъл човекът, първото нещо, което трябва да направи, е да яде. Яденето поддържа живота на човека, на всички живи същества. Яденето, храненето е основната религия, която се поддържа от всички живи същества, от най-малки до най-големи. И ангелите поддържат религията на храненето. Истинската религия във свята се заключава във яденето. Изкуство е да знае човекът, как да яде! Който знае, как да яде, той има религия; който не знае, как да яде, той няма никаква религия във себе си. Яденето е един от символите на истинската, на новата религия във свята.

Казвате, че „символът на вратата" е съставен от 12 члена. Символът на новата вяра, на новата религия е съставен от четири члена: светлина, въздух, вода и храна. Който знае, как да възприема светлината във себе си, той е разбрал и приложил новата религия; който може правилно да диша, той е разбрал и приложил новата религия; който се е научил правилно да пие вода и да уталожва жаждата си, той е разбрал и приложил новата религия; и най-после, който се е научил правилно да яде, той е разбрал и приложил новата религия. Въ какво трябва да върва човекът? — Човекът трябва да върва във хляба, във водата, във въздуха и във светлината. Христос казва: „Аз съм живият хляб, слезъл от небето. Който върва във мене и яде от този хляб, той ще има живот във себе си". Казано е във Писанието: „Въ начало бѣ Слово, и Слово бѣ у Бога. И Слово бѣ Богъ." Слово, това е

живият хлѣбъ. Ако се храните съ живота Слово, което слиза на земята, вие ще растете и ще се развивате. Всѣки човѣкъ трѣбва да стане хлѣбъ за ядене. Той трѣбва да представя живота Слово, съ което душата се храни.

Съвременнитѣ хора се страхуватъ отъ края на живота си и се запитватъ, какъвъ ще бѣде краятъ имъ. — Много просто. Краятъ на живота имъ ще бѣде крайно осиромашаване: всичко, което сж спечелили, ще го изгубятъ. Тѣ ще се намѣрятъ въ положението на краенъ беднякъ, съ едно съзнание само. — Ами после? — Понеже си обеднѣлъ и не разполагашъ съ никакви богатства, отново ще те пратятъ на земята да се трудишъ, да работишъ, да придобиешъ онова богатство, което не се губи нито на земята, нито на онзи свѣтъ. Човѣкъ мисли, само докато се труди и работи. Само така той може да се освободи отъ противоречията на живота. Човѣкъ търси спасението си вънъ отъ себе си. — Не, спасението на човѣка е въ самия него. Спасението на човѣка зависи отъ неговитѣ вътрешни разбирания за живота. Който разбира важността на духа, на свѣтлината, на въздуха, на водата и на храната, само той може правилно да мисли, само той може да се спаси.

Съвременнитѣ хора се трудятъ, работятъ, но въпрѣки това не успѣватъ. — Защо? — Тѣ не знаятъ, какъ да работятъ. Тѣ сж пренебрегнали своето сърдце, а трѣбва да работятъ, именно, върху сърдцето си. Тѣ не подозиратъ даже, че всички спънки въ живота имъ се дължатъ на сърдцето. Първиятъ човѣкъ още е направилъ голѣма грѣшка, като е допусналъ другъ нѣкой да влѣзе въ сърдцето му. И оттогава досега този, който е влѣзълъ въ сърдцето на човѣка, безъ негово позволение, му създава редъ спънки и противоречия.

Следователно, всички страдания на човѣка, всички вътрешни борби, които човѣкъ преживява, се свеждатъ къмъ това, да изпѣди той отъ сърдцето си онзи, който незаконно е влѣзълъ въ него. Като го изпѣди навънъ, човѣкъ ще придобие свободата си. Човѣкъ е заложилъ сърдцето си, вследствие на което не е господарь на положението си, не е господарь на своето сърдце. На човѣка се даватъ страдания съ единствената целъ да изкупи сърдцето си. Докато не го изкупи и предаде въ рѣцетѣ на Бога,

човѣкъ постоянно ще се ражда и умира, всѣкога ще бѣде нещастенъ. До това време въпросъ за щастие не може да става. Казвате за нѣкой човѣкъ, че има кораво сърдце. Коравото сърдце е заробено сърдце. Такъвъ човѣкъ плаче и скърби, само когато неговитѣ интереси се накърняватъ, когато той е обранъ и излъганъ. Обаче, когато той обира и изнасилва другитѣ, тогава не скърби и не плаче. Тази е причината, задето страданията идатъ върху човѣка. Тѣ иматъ за целъ да смекчатъ сърдцето му, да изпждятъ отъ него онзи, който се е намѣстилъ тамъ безъ позволение. За това е казано въ Писанието: „Сине мой, дай ми сърдцето си!“

Сега ще приведа единъ примѣръ изъ живота на единъ беденъ човѣкъ. Той ходѣлъ отъ къща на къща да работи. Тукъ го викали да работи, тамъ го викали, но малцина му плащали. Като се отчаялъ отъ работата си, той решилъ да пѣе. Тръгналъ по кафенета, по кръчми, но щомъ отварялъ уста да запѣе, веднага го спирали, като му казвали: Какво си се разкрѣскалъ? Хайде излѣзъ вънъ да крѣскашъ! Не искаме да те слушаме. Като видѣлъ, че и съ пѣсень не може да се живѣе, той решилъ най-после да ходи въ черква да се моли. Тръгналъ отъ черква на черква да се моли, но и оттукъ билъ изпжденъ. Като се намѣрилъ вънъ отъ черквата, най-после си казалъ: Както виждамъ, въ този свѣтъ не може да се живѣе нито съ работа, нито съ пѣние, нито съ молитва. Нищо друго не ми остава, освенъ да си купя единъ револверъ и да тръгна да обирамъ хората. Както казалъ, така и направилъ. Купилъ си револверъ и тръгналъ по улицитѣ. Първиятъ човѣкъ, когото срещналъ, билъ единъ богаташъ. Последниятъ го спрѣлъ и запиталъ: Кѣде си тръгналъ тъй замисленъ? Какво мислишъ? — Мисля, че за да вървятъ работитѣ ми добре, трѣбва да бѣда богатъ. — Ами Господъ сѣществува ли за тебе? — Зависи. Докато работитѣ ми вървятъ добре, и Господъ сѣществува. Щомъ работитѣ ми се объркатъ, никакъвъ Господъ не сѣществува. — Какво ще кажешъ по въпроса за работата, за пѣнието? Струва ли човѣкъ да работи, да пѣе? — Това не се отнася до мене. Азъ опитахъ и едното, и другото, но не ми вървѣ. Тази работа оставямъ на богатитѣ, нека тѣ да работятъ и да пѣятъ. Ето, вижъ този револверъ. Решилъ съмъ вече съ него да работя. Ти вървашъ ли въ

него? — Вървамъ. Дай тогава, колкото пари имашъ въ джоба си! Иначе, ей сега ще опиташъ силата на моя револверъ. Азъ искамъ твоя Господъ — парата, да бжде и мой Господъ. — Моля ти се, не ме убивай! Ето, вземи тѣзи пари, и бжди доволенъ.

Питамъ: Кой отъ двамата печели — богатиятъ, или сиромаятъ? — Нито богатиятъ, нито сиромаятъ. — Защо? — Утре ще се яви другъ сиромаятъ съ револверъ въ ржка и ще го насочи срещу първия, който е решилъ да живѣе съ обири. — Не, по този начинъ въпроситѣ не се разрешаватъ.

Защо работитѣ на сиромая не вървѣли добре? — Защото вършилъ всичко безъ любовъ. Той работѣлъ безъ любовъ, пѣлъ на хората безъ любовъ и ходѣлъ на черква да се моли, пакъ безъ любовъ. — Защо богатиятъ билъ обранъ? — Защото придобилъ богатството си безъ любовъ. На съвременнитѣ хора, богати и сиромаси, липсва любовъ. Когато единъ младъ човѣкъ се явилъ при Христа и Го запиталъ, какво трѣбва да направи, за да придобие Вѣчния животъ, Христосъ му казалъ: Едно ти не достига — любовъ нѣмашъ. Щомъ придобиешъ любовта, съ нея заедно ще придобиешъ Вѣчния животъ. Христосъ казва и на съвременния човѣкъ: „Продай имането си, раздай го на сиромаситѣ и ела, та ме последвай!“ — Какъ да го раздамъ? — Като дойдатъ разбойници въ дома ти, какъ ще го раздадешъ?

Въ турско време, когато искали да изтръгнатъ пари отъ нѣкой български чорбаджия, турцитѣ туряли на врата му нагорещена желѣзна верига. И тогава, иска не иска, чорбаджията вади гърне съ злато и го дава на турчина. Ще дойде день, когато нагорещената верига ще мине презъ врата на всѣки човѣкъ. — Може ли да стане това? — Ще го опитате. Като наближи края на живота, хората очакватъ да дойдатъ ангели отъ небето да ги взематъ и да ги занесатъ предъ престола на Бога. — Не, въ последния часъ на живота ви ще дойдатъ разбойници, ще ви хванатъ за врата и ще кажатъ: Дай всичко, което си спечелилъ! — Ами какво ще оставя за децата? Какъ ще се развиватъ, като нѣматъ пари? — Това е заблуда. За развиване на човѣка е нужна любовъ, а не пари. Ако децата ви

нѣматъ любовь, и тѣ ще бждатъ нападнати отъ разбойници и обрани като васъ. Човѣкъ трѣбва да работи съ любовь, да пѣе съ любовь и да се моли съ любовь. Хората познаватъ влюбването, но не и любовта. Когато богатиятъ има любовь, той е истински човѣкъ. Когато сиромаштъ има любовь, и той е истински човѣкъ. Богатиятъ безъ любовь не е човѣкъ. И сиромаштъ безъ любовь не е човѣкъ.

И тѣй, човѣкъ има всичко, но любовь нѣма. Само едно му не достига: любовь. Докато не придобие любовьта, той ще се ражда и умира, ще бжде недоволенъ, ще се мжчи и ще страда. Щомъ придобие любовьта, той коренно се измѣня: става радостенъ и отъ всичко доволенъ. — Какъ да придобиемъ любовьта? — Както вие разбирате. — Какъ да живѣемъ по любовь? — Както вие разбирате любовьта, а не както другитѣ я разбиратъ. Досега вие сте живѣли по чужди разбирания, а не споредъ вашитѣ. Живейте споредъ вашитѣ дълбоки вжтрешни разбирания и ще видите, че тѣзи разбирания сж еднакви за всички хора. Тѣ сж написани отъ Бога въ сърдцето на човѣка. Ако приложите любовьта споредъ правото разбиране на вашето сърдце, вие ще възкръснете. За онзи, който е готовъ да се жертвува, любовьта е дошла. Който не е готовъ да се жертвува, той ще изпита всички разочарования на влюбването.

Защо сте се събрали тази вечеръ тукъ? Кое е онова, което ви е събрало и което събира всички хора? — Любовьта. Само любовьта е въ сила да събере всички хора заедно. Събрания ставатъ не само на земята, но и на небето, въ възвишенитѣ свѣтове. Тамъ се събиратъ разумни, възвишени сжщества, по-велики отъ всички велики хора по лицето на земята. Истински великъ е онзи, въ душата на когото любовьта царува. Хората искатъ да бждатъ щастливи, да отидатъ при Христа. Христось живѣе въ любовьта. Следователно, ако нѣмате любовь въ себе си, не можете да бждете щастливи, не можете да отидете при Христа. Любовьта е врата за Царството Божие. Който мине презъ тази врата, той ще влѣзе въ Царството Божие. Безъ любовь човѣкъ се намира предъ затворени врати. Дето похлопа, все затворена врата ще намѣри. Докато не придобие любовьта, човѣкъ всичко ще има, но ще бжде вѣнъ отъ живота на небето.

Какво ще има тогава? — Той ще има всичко, каквото растенията иматъ; той ще има всичко, каквото рибитѣ, птицитѣ и млѣкопитаещитѣ иматъ. Той ще има даже и това, което човѣкъ има, но нѣма да има Любовта на Бога. — Като умремъ, нали ще отидемъ на небето? — Зависи, какъ сте умрѣли. Нѣкои хора умиратъ и следъ смъртта си пакъ оставатъ на земята. Други хора умиратъ, но следъ смъртта си възкръсватъ и отиватъ на небето. Така умира и житното зърно: посадатъ го въ земята и следъ известно време покълва, дава стѣбло и листа, започва да се развива. Съ други думи казано: Житното зърно възкръсва.

Желая ви тази година да придобиете любовта въ себе си като врата, презъ която да влѣзете въ новия животъ. Вие сте добри хора, но нѣмате онази любовъ, презъ която да минете за Царството Божие. Щомъ нѣмате тази любовъ въ себе си, нѣма кой да ви пази отъ разбойници. Тѣ ще дойдатъ и ще ви обератъ. — Какъ да се справимъ съ грѣха? — Като престанете да се занимавате съ него. Любовта не се занимава съ грѣховетъ на хората. Тя има предъ видъ освобождаването на хората отъ смъртта. Щомъ се освободи отъ смъртта, човѣкъ придобива любовта, и тя започва да го учи, какъ да живѣе. Щомъ любовта отсъствува, човѣкъ се натѣква на противоречия, ограничения, страдания, мѣчнотии и намира, че животътъ нѣма смисълъ. Това се отнася и до физическия, и до духовния животъ на човѣка. Любовта разрешава всички противоречия, всички мѣчнотии.

Двама души пѣтуватъ заедно къмъ единъ планински връхъ. Единиятъ носи въ рѣжката си шише съ вода, а другиятъ върви празенъ. По едно време вториятъ ожаднява и моли първия да му даде шишето си, да пие вода. — Не давамъ. Ще имашъ търпение. Като извървимъ още единъ километъръ, тогава ще ти дамъ да пиешъ. — Много съмъ жаденъ, дай ми малко вода. Страдамъ отъ жажда. Като не може да задоволи жаждата си, той започва да мисли, какъ да се домогне до шишето, да пие вода. — Защо първиятъ пѣтникъ не задоволява желанието на другаря си? — Той е уменъ човѣкъ, знае, че следъ десетъ минути ще стигнатъ до единъ чистъ планински изворъ, дето и двамата ще пиятъ отъ неговата кристална вода.

Ако другарътъ му пие вода отъ шишето и уталожил жаждата си, нѣма да усѣти благотворното влияние на чистия планински изворъ. Наистина, следъ десетъ минути тѣ се намиратъ предъ извора. — Хайде да поседнемъ предъ този изворъ. Ето, вземи шишето, и пий отъ него! — Не, щомъ съмъ предъ този изворъ, не се нуждая отъ водата на твоето шише. Благодаря ти, че не задоволи жаждата ми, за да мога сега да пия отъ водата на този чистъ изворъ.

Съвременнитѣ хора страдатъ, понеже нѣкои отъ тѣхъ иматъ шишета, пълни съ вода, а други — нѣматъ. Които иматъ, тѣ не даватъ отъ своята вода на онѣзи, които нѣматъ. Казвамъ: Идете при извора, при изобилието на живота! Тамъ се разрешаватъ всички противоречия и мъчнотии въ живота. Изворътъ, това е разумниятъ животъ, въ който се разрешаватъ всички задачи. Това не става изведнѣжъ, но постепенно, докато човѣкъ придобие права мисль и абсолютна вѣра въ Бога.

Следователно, събирането на хората на едно мѣсто зависи отъ любовта. Функцията на удоветѣ на човѣшкия организъмъ зависи отъ живота на този организъмъ. Докато човѣкъ има животъ въ себе си, всички удове на тѣлото му ще функциониратъ правилно.

Казано е въ Писанието: „Богъ е Любовь.“ Любовьта носи животъ, носи свѣтлина и знание, носи свобода. Любовьта изключва всички заблуждения, всички криви разбирания. Казвате, че еди-кой си не живѣе добре, върши престѣпления. Когато видя, че нѣкой грѣши, азъ се уча отъ неговата грѣшка и избѣгвамъ да правя сжщата погрѣшка. Виждамъ, че нѣкой иска хлѣбъ отъ единъ фурнаджия. Последниятъ му казва: Имашъ ли пари? — Нѣмамъ. — Щомъ нѣмашъ пари, не ти давамъ хлѣбъ. Като видя това, тихичко се приближавамъ къмъ този човѣкъ и му казвамъ: Ела при мене. Ти си сбъркалъ, забравилъ си, че трѣбва да дойдешъ при мене. Ето, вземи този хлѣбъ и продължи пътя си. Така постѣпвамъ съ всички хора, на които фурнаджиитѣ не даватъ хлѣбъ. Какво показва това? — Че любовта разрешава всички въпроси въ живота.

Задача за презъ годината: всѣки день да разрешавате по едно противоречие. Всѣка седмица да разрешавате по още едно противоречие.

Всѣки месецъ — по още едно. Най-после, и презъ годината да разрешите по едно противоречие. Знаете ли, колко противоречия можете да разрешите въ сто години? Какво по-голѣмо богатство ще иска човѣкъ, ако може да разрешава противоречията на своя животъ? За да разрешава противоречията си, човѣкъ трѣбва да бѣде носителъ на любовта.

Защо мъжетъ и женитѣ не успѣватъ въ живота си? — Тѣ не успѣватъ поради известни слабости, които се криятъ въ тѣхъ. Мъжътъ не успѣва поради своята грубостъ. Външно мъжътъ е грубъ, защото обективниятъ умъ въ него е силно развитъ. Значи, злото въ мъжа е отвънъ. Когато прояви грубостта си, тогава вижда погрѣшката си и казва: Не трѣбваше да постѣпя така. Той започва постепенно да омеква. Щомъ омеква, Богъ се проявява въ него. Жената пъкъ външно е мека, а вътрешно — груба. Докато се ожени, тя е мека, внимателна, отстѣпчива. Щомъ се ожени, тя проявява своята вътрешна грубостъ и казва на мъжа си: Сега вече, като си се хваналъ на хорото, ще хранишъ и мене, и децата, ще носишъ юлара. Понеже мъжътъ е грубъ отвънъ, а жената груба отвътре, Богъ ги е съединилъ, за да могатъ вътрешниятъ Богъ въ мъжа и външниятъ въ жената да се съюзятъ и да изгонятъ външното зло отъ мъжа и вътрешното — отъ жената. Този е дълбокиятъ смисълъ на женитбата. Ако женитбата не може да изпѣди злото отъ мъжа и жената, тя нѣма никакъвъ смисълъ. Когато злото не иска да излѣзе отъ семействата, то раздѣля мъжа отъ жената и ги озлобява единъ противъ другъ. За да издържа на противоречията въ живота, човѣкъ трѣбва да съедини силата на ума си съ силата на своето сърдце. Така само той ще изпѣди злото отъ ума и сърдцето си и ще пусне Бога да живѣе въ него. Днесъ Богъ не живѣе въ сърдцето на човѣка, а трѣбва да живѣе. И затова Той се обръща къмъ човѣка съ думитѣ: „Сине мой, дай ми сърдцето си“. Богъ иска да изпѣди отъ сърдцето на човѣка онзи, който незаконно се е намѣстилъ вътре, и да заеме неговото мѣсто.

Желая на всички тази година да служите на Бога съ любовь. Съединете силитѣ на ума съ силитѣ на сърдцето си, за да изпѣдите неканения гостъ. Станете господари на вашето сърдце!

Беседа отъ Учителя, държана на 1 януарий, 1937 г. София. —
Изгрѣвъ.

БАЩА И СИНЪ, София 1937 г.